

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 38/2019
07.02.2019. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бате Цветковића, председника већа, Радослава Петровића, Мирољуба Томића, Јасмине Васовић и Веска Крстајића, чланова већа, са саветником Олгицом Козлов, записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела недозвољена трговина из члана 243. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног, адвоката Мирослава Чворкова, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Шапцу, Судска јединица у Богатићу К 222/2018 од 18.05.2018. године и Вишег суда у Шапцу Кж 365/18 од 18.09.2018. године, у седници већа одржаној 07.02.2019. године, једногласно је, донео:

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Шапцу, Судска јединица у Богатићу К 222/2018 од 18.05.2018. године и Вишег суда у Шапцу Кж 365/18 од 18.09.2018. године, у односу на повреду закона из члана 439. тачка 3) Законика о кривичном поступку, док се у односу на преостале повреде закона **ОДБАЦУЈЕ**, као недозвољен.

Образложење

Пресудом Основног суда у Шапцу, Судска јединица у Богатићу К 222/2018 од 18.05.2018. године, окривљени АА оглашен је кривим због извршеног кривичног дела недозвољена трговина из члана 243. став 1. КЗ за које му је суд изрекао условну осуду тако што му је утврдио казну затвора у трајању од четири месеца, која се неће извршити уколико окривљени у року провере од две године, по правноснажности пресуде, не изврши ново кривично дело те је осуђен на новчану казну у износу од 150.000,00 динара коју је дужан платити у року од три месеца, а у противном ће иста бити замењена казном затвора тако што ће за сваких започетих 1.000,00 динара новчане казне бити одређен један дан казне затвора. Према окривљеном је изречена мера безбедности одузимање предмета, као у изреци пресуде, те је обавезан да накнади трошкове кривичног поступка ОЈТ Шабац, као и на плаћање судског паушала, као у изреци пресуде.

Пресудом Вишег суда у Шапцу Кж 365/18 од 18.09.2018. године, усвојена је жалба Основног јавног тужиоца у Шапцу и преиначена пресуда Основног суда у Шапцу, Судска јединица у Богатићу К 222/18 од 18.05.2018. године, у делу

одлуке о кривичној санкцији, тако што је тај суд окривљеном АА за кривично дело недозвољена трговина из члана 243. став 1. КЗ за које је првостепеном пресудом оглашен кривим, задржао као правилно изречену условну осуду уз утврђену казну затвора у трајању од четири месеца, као главну казну, са роком проверавања од две године, те га је осудио на новчану казну у износу од 250.000,00 динара као споредну казну, коју је дужан платити у року од три месеца, по правноснажности пресуде, која ће у противном бити замењена казном затвора тако што ће се за сваких започетих 1.000,00 динара новчане казне бити одређен један дан казне затвора, док је жалба браниоца окривљеног одбијена као неоснована и побијана пресуда, у непреиначеном делу, потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, бранилац окривљеног АА, адвокат Мирослав Чворков, на основу члана 482. и члана 483. ЗКП, поднео је захтев за заштиту законитости „због повреде из члана 485. став 1. ЗКП“, уз предлог Врховном касационом суду да побијане пресуде преиначи тако што ће окривљеног ослободити за извршење кривичног дела недозвољена трговина из члана 243. став 1. КЗ или да исте укине и предмет врати на поновно одлучивање, пред потпуно измењеним већем.

Врховни касациони суд је, у смислу члана 488. став 1. ЗКП, доставио примерак захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Мирослава Чворкова Републичком јавном тужиоцу и у седници већа, коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП) размотрио списе предмета са одлукама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Мирослава Чворкова је неоснован.

Поднетим захтевом браниоца окривљеног се, без нумеричког означавања, указује на повреду кривичног закона - одредбу члана 439. тачка 3) ЗКП наводима да је „по закону недозвољено изрећи условну осуду, као главну, и новчану казну као споредну“. Одбрана указује да, одредба члана 243. став 1. КЗ за извршиоца кривичног дела предвиђа алтернативно, а не кумулативно, новчану казну или затвор те да одредба члана 48. став 2. КЗ предвиђа „... за кривична дела учињена из користољубља, новчана казна као споредна казна може се изрећи и кад није прописана законом или када је законом прописано да ће се учинилац казнити казном затвора или новчаном казном, а суд као главну казну изрекне казну затвора ...“ и закључује да је законски услов за изрицање новчане казне - као споредне казне, да је суд „изрекао“ казну затвора. Како је окривљеном АА „утврђена“ а није му „изречена“ казна затвора, те му је уз њу изречена казна затвора, одбрана налази да су побијане правноснажне пресуде незаконите.

Међутим, Врховни касациони суд ове наводе оцењује као неосноване из следећих разлога:

Одредбом члана 43. КЗ су прописане врсте казни које се могу „изрећи“ учиниоцу кривичног дела и то су: казна затвора, новчана казна, рад у јавном интересу и одузимање возачке дозволе. Дакле, учиниоцу кривичног дела се казне

„изричу“. Термин „изрицање“ представља општи појам који се односи на све четири врсте казни које познаје кривични законик.

Надаље, одредбом члана 48. став 2. КЗ је предвиђено да се за кривична дела учињена из користољубља, у која спада и кривично дело недозвољене трговине из члана 243. став 1. КЗ за које је окривљени АА оглашен кривим, новчана казна као споредна може изрећи када није прописана законом или кад је законом прописано да ће се учинилац казнити казном затвора или новчаном казном, а суд као главну казну изрекне казну затвора.

Условна осуда (члан 64. КЗ) представља меру упозорења, којом се настоји избећи примена казне и условна осуда се може изрећи само ако је учиниоцу, претходно изречена - утврђена казна.

Код условне осуде могуће је изрећи и условну осуду и новчану казну, јер се ради о две врсте санкција и није искључена њихова истовремена примена, ако то налаже општа сврха кривичних санкција.

Како је окривљеном АА, због извршеног кривичног дела из користољубља из члана 243. став 1. КЗ изречена условна осуда, којом му је претходно изречена - утврђена казна затвора у трајању од четири месеца, са роком провере од две године, те му је изречена новчана казна, као споредна казна, у износу од 250.000,00 динара, Врховни касациони суд налази да доношењем другостепене пресуде није повређен кривични закон - одредба члана 439. тачка 3) ЗКП, како се то неосновано указује у поднетом захтеву.

Поднетим захтевом браниоца окривљеног се, без нумеричког означавања, указује и на повреду кривичног закона одредбу члана 439. тачка 1) ЗКП што представља законски разлог из члана 485. став 4. у вези става 1. ЗКП, за подношење захтева за заштиту законитости од стране окривљеног преко браниоца. На наведену повреду закона се указује наводима да у радњама окривљеног АА нема ни једне радње извршења кривичног дела за које је оглашен кривим а став првостепеног суда да појам набавке значи: куповина, прибављање, размена, трампа, узимање на зајам, дакле делатности којима се по неком правном основу долази до робе или предмета би могао довести до тога да би „широким тумачењем и детерцент могао бити тумачен као дрога јер заиста поседује нека опoјна својства“.

Како се наведена повреда кривичног закона образлаже оспоравањем чињеничних утврђења првостепеног суда и изношењем сопствене оцене и закључака, дакле оспоравањем чињеничног стања као погрешно и непотпуно утврђеног - одредбе члана 440. ЗКП, која не представља законски разлог из члана 485. став 4. у вези става 1. ЗКП за подношење захтева за заштиту законитости од стране окривљеног преко браниоца, поднети захтев је и у наведеном делу одбачен као недозвољен.

Такође, поднетим захтевом браниоца окривљеног се указује да је жалбом браниоца на првостепену пресуду иста детаљно анализирана, а другостепени суд „ниједном речју није показао да је уопште разматрао ту жалбу нити одговорио на било који навод жалбе“, чиме се указује на одредбу члана 460. став 1. ЗКП,

међутим како ова повреда не спада у круг законских разлога за подношење захтева за заштиту законитости прописаних чланом 485. став 4. у вези става 1. ЗКП, то је захтев и у овом делу одбачен као недозвољен.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу одредаба члана 30. став 1. Закона о уређењу судова, применом члана 491. став 1. и члана 487. став 1. тачка 2) и 3) ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар-саветник,
Олгица Козлов, с.р.

Председник већа-судија,
Бата Цветковић, с.р,

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић